

Sygn. akt **III AUa 1982/14**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 lipca 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Marek Borkiewicz

SSA Dorota Goss-Kokot (spr.)

Sędziowie: SSA Jolanta Cierpiał

Protokolant: st.sekr. sąd. Alicja Karkut

po rozpoznaniu w dniu 29 lipca 2015 r. w Poznaniu

sprawy **Z. D.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P.**

o świadczenie przedemerytalne

na skutek apelacji Z. D.

od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu

z dnia 31 lipca 2014 r. sygn. akt VII U 311/14

z m i e n i a zaskarżony wyrok oraz poprzedzającą go decyzje i przyznaje Z. D. prawo do świadczenia przedemerytalnego od dnia 16 października 2013r.

SSA Jolanta Cierpiał	SSA Marek Borkiewicz	SSA Dorota Goss-Kokot
----------------------	----------------------	-----------------------

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 25 października 2013 r. (znak: (...)) Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P. odmówił Z. D. prawa do świadczenia przedemerytalnego, albowiem odwołujący nie zarejestrował się w (...) Urzędzie Pracy w ciągu 30 dni od dnia wydania decyzji odmawiającej ustalenia prawa od renty z tytułu niezdolności do pracy na dalszy okres. Organ rentowy wskazał, że odwołujący udowodnił wymagany 25-letni okres uprawniający do świadczenia. Jako podstawę prawną ZUS wskazał przepis art. 2 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych (Dz. U. nr 120, poz. 1252 ze zm.).

Z. D. w trybie i terminie przewidzianym w przepisach prawa odwołał się od powyższej decyzji, wskazując, że w wymaganym terminie, tj. w styczniu 2013 r. był w (...) Urzędzie Pracy w M.. Odwołujący podniósł, iż po przedłożeniu wymaganych dokumentów (decyzji o odmowie przyznania renty nr (...) z dnia 3 stycznia 2013 r. oraz świadectwa pracy od pracodawcy (...) z dnia 7 września 2012 r. i umowy zlecenia nr (...) z firmy (...) s.c., obowiązującej do dnia 31 grudnia 2012 r.) w Urzędzie Pracy został poinformowany, że nie może być zarejestrowany w styczniu 2013 r. ze

względu na zapis w świadectwie pracy z dnia 7 września 2012 r., zgodnie z którym umowa została rozwiązana za porozumieniem stron. W związku z powyższym odwołujący wskazał, że pracownik PUP poinformował go, że dopiero po upływie 6 miesięcy od dnia rozwiązania stosunku pracy możliwa będzie rejestracja w Urzędzie Pracy, tj. w marcu 2013 r. i pobieranie zasiłku dla bezrobotnych.

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 31 lipca 2014r. odwołanie Z. D. zostało oddalone.

Sąd I instancji ustalił następujący stan faktyczny.

Z. D. ma obecnie (...) lat (ur. (...)), z zawodu jest technikiem budowlanym. Odwołujący pracował w różnym charakterze, m.in. jako malarz, referent do spraw zaopatrzenia, funkcjonariusz MO, dziewiarz, strażnik ochrony mienia i pracownik ochrony.

W dniu 14 listopada 2012 r. odwołujący złożył wniosek o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Decyzją z dnia 3 stycznia 2013 r. organ rentowy odmówił przywrócenia prawa, ponieważ orzeczeniem lekarza orzecznika ZUS z dnia 17 grudnia 2012 r. stwierdzono, że odwołujący jest zdolny do pracy. W okresie od dnia 15 stycznia 2013 r. do dnia 7 marca 2013 r. Odwołujący był zgłoszony do ubezpieczeń społecznych w KRUS jako członek rodziny.

W styczniu 2013 r. Odwołujący stawiał się w (...)Urzędzie Pracy w M., celem zarejestrowania się jako osoba bezrobotna. Przedłożył decyzję o odmowie przyznania renty o nr (...) z dnia 3 stycznia 2013 r., świadectwo pracy od pracodawcy (...) z dnia 7 września 2012 r. z zapisem o rozwiązaniu umowy o pracę za porozumieniem stron oraz umowę zlecenia nr (...) z firmy (...) s.c., obowiązującą do dnia 31 grudnia 2012 r. W styczniu 2013 r. odwołujący nie został zarejestrowany jako osoba bezrobotna. Po wizycie w Urzędzie Pracy pozostawał w przekonaniu, że dopiero po upływie 6 miesięcy od rozwiązania stosunku pracy, tj. w marcu 2013 r. może zostać zarejestrowany jako osoba bezrobotna, z uwagi na rozwiązanie umowy o pracę z firmą (...) za porozumieniem stron.

Wobec powyższego dopiero w dniu 8 marca 2013 r. odwołujący zarejestrował się w(...) Urzędzie Pracy w M. jako osoba bezrobotna. Od dnia 16 marca 2013 r. do dnia 30 września 2013 r. pobierał zasiłek dla bezrobotnych. W okresie rejestracji nie odmówił przyjęcia propozycji pracy.

W dniu 15 października 2013 r. odwołujący złożył wniosek o przyznanie świadczenia przedemerytalnego. Decyzją z dnia 25 października 2013 r. znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P. odmówił ubezpieczonemu prawa do świadczenia przedemerytalnego z uwagi na niezarejestrowanie się w ciągu 30 dni od dnia wydania decyzji odmawiającej ustalenia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy na dalszy okres w (...) Urzędzie Pracy.

Jak wskazał Sąd Okręgowy, istotę sporu w niniejszej sprawie stanowiło ustalenie, czy odwołujący spełnił wszystkie warunki, przewidziane w przepisie art. 2 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych (Dz. U. z 2004 r., nr 120, poz. 1252 ze zm.), uprawniające go do świadczenia przedemerytalnego. Staż pracy odwołującego pozostawał między stronami bezsporny. Odwołujący udowodnił łącznie 33 lata okresów składkowych i nieskładkowych.

W ocenie Sądu Okręgowego, Odwołujący nie spełnił jednego z warunków do przyznania świadczenia przedemerytalnego – nie zarejestrował się we właściwym powiatowym urzędzie pracy w ciągu 30 dni od dnia ustania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Odwołujący uczynił to dopiero w marcu 2013 r., a zatem przekroczył termin 30 dni od ustania prawa do renty.

Od powyższego wyroku, Z. D. złożył apelację, w której zaskarżył wyrok Sądu Okręgowego w Poznaniu VII Wydział Ubezpieczeń Społecznych z dnia 31 lipca 2014 roku, zarzucając w/w wyrokowi: 1) błąd w ustaleniach faktycznych przez przyjęcie, że nie przysługuje mu świadczenie przedemerytalne z powodu nie zarejestrowania się przez niego w (...)Urzędzie Pracy w M. jako osoba bezrobotna w styczniu 2013 r. podczas gdy w rzeczywistości zgłosił się w (...) Urzędzie Pracy w M.

w styczniu 2013 r., aby dopełnić obowiązku zarejestrowania się a nie dokonanie rejestracji jego osoby w PUP nastąpiło bez jego winy i powstało jedynie z niewiedzy pracownika (...) Urzędu Pracy w M.; 2) nie wzięcie przez Sąd pod uwagę, że pracownica (...) Urzędu Pracy w M., która przyjmowała go w miesiącu styczniu 2013 r. nie dochowała należytej staranności przy wykonywaniu swoich obowiązków pracowniczych, wprowadzając go w błąd, podczas gdy osoba ta jako profesjonalista w dziedzinie dotyczącej rejestracji osób bezrobotnych winna dochować szczególnej staranności przy dokonywaniu czynności rejestracji i tym samym nie wzięcie pod uwagę przez Sąd, że błędne działanie pracownika (...) Urzędu Pracy nie może obciążać jego osoby.

Wskazując na powyższe, wnosił o : 1) zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie co do istoty sprawy poprzez przyznanie mu prawa do świadczenia przedemerytalnego, 2) ewentualnie wnosił o: uchylene zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu – Wydział VII Ubezpieczeń Społecznych w Poznaniu do ponownego rozpoznania, 3) nie obciążanie go kosztami w sprawie ze względu na trudną sytuację majątkową.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jest uzasadniona. W pierwszej kolejności Sąd Apelacyjny zwraca uwagę na stosowne w tej mierze przepisy prawa. Przede wszystkim na przepisy: 1) art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych (tekst jednolity: Dz. U. z 2013 r., poz. 170 ze zm.), zgodnie z którym prawo do świadczenia przedemerytalnego przysługuje osobie, która m.in.: zarejestrowała się we właściwym powiatowym urzędzie pracy w ciągu 30 dni od dnia ustania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, pobieranej nieprzerwanie przez okres co najmniej 5 lat, i do dnia, w którym ustało prawo do renty, ukończyła co najmniej 55 lat – kobieta oraz 60 lat – mężczyzna oraz osiągnęła okres uprawniający do emerytury, wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, oraz przepis 2) art. 2 ust. 3 tejże ustawy gdzie stanowi się, że świadczenie przedemerytalne przysługuje osobie określonej w ust. 1 po upływie co najmniej 180 dni pobierania zasiłku dla bezrobotnych, o którym mowa w ustawie o promocji zatrudnienia, jeżeli osoba ta spełnia łącznie następujące warunki: 1) nadal jest zarejestrowana jako bezrobotna; 2) w okresie pobierania zasiłku dla bezrobotnych nie odmówiła bez uzasadnionej przyczyny przyjęcia propozycji odpowiedniego zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej, w rozumieniu ustawy o promocji zatrudnienia, albo zatrudnienia w ramach prac interwencyjnych lub robót publicznych; 3) złoży wniosek o przyznanie świadczenia przedemerytalnego w terminie nieprzekraczającym 30 dni od dnia wydania przez powiatowy urząd pracy dokumentu poświadczającego 180-dniowy okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych.

W opinii Sądu Apelacyjnego, należy w pierwszej kolejności, w szczególności podkreślić, że jedyną przyczyną, dla której odmówiono apelującemu świadczenia przedemerytalnego był fakt braku dokonania przez niego rejestracji jako bezrobotnego w (...) Urzędzie Pracy ciągu 30 dni od ustania prawa do renty. Jednakże Sąd II instancji, zwraca uwagę, że istnieje materiał dowodowy, z którego wynika, że apelujący w przypisanym terminie stawił się w celach rejestracji; istnieje bowiem zaświadczenie wystawione przez urząd pracy w tej kwestii, które to zaświadczenie koreluje z zeznaniami apelującego twierdzącego, że nie starał się dalej o rentę, bo wiedział, że przysługuje mu uprawnienie do świadczenia przedemerytalnego. Co więcej, jak podkreśla Sąd II instancji, z zeznań apelującego wynika również, że nie został On zarejestrowany, z uwagi na to, iż pracownica urzędu nie zwróciła uwagi na fakt ustania prawa do renty tylko skoncentrowała się na świadectwie pracy z firmą (...), gdzie apelujący był zatrudniony jako ochroniarz. W tym miejscu Sąd Apelacyjny wskazuje, że w aktach sprawa widnieje „karta rejestracyjna bezrobotnego” zawierająca określone informacje dotyczące apelującego, który stawił się w celu rejestracji, co – jak z całą mocą podkreślił Sąd II instancji – urząd przyznał w swoim zaświadczeniu.

Odnosząc powyższe na grunt przepisów prawnych, Sąd Apelacyjny podnosi, że kwestię rejestracji danych osób jako osób bezrobotnych reguluje rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 12 listopada 2012 r. w sprawie rejestracji bezrobotnych i poszukujących pracy (Dz. U. z 2012 r., poz. 1299), które jest aktem wykonawczym dla normy zawartej w przepisie

art. 33 ust. 5 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (j.t., Dz.U. z 2008 r., nr 69, poz. 415 ze zm). Sąd II instancji zwraca uwagę, że to rozporządzenie zawiera przepisy, które dokładnie regulują procedurę rejestracji osób bezrobotnych i tych poszukujących pracy. Przepisy § 5 tego rozporządzenia

stanowią jakie warunki powinny zostać spełnione, jeśli dana osoba ma zostać zarejestrowana jako osoba bezrobotna i jednocześnie w przepisach tegoż rozporządzenia, dokładnie w jego § 9, wymienia się sytuacje, które stanowią podstawę dla niedokonania aktu rejestracji; są nimi następujące okoliczności: 1) nieprzedłożenie dokumentów, o których mowa w § 5 ust. 1 pkt 1-3 oraz ust. 2 i 3, lub; 2) odmowa przekazania wymaganych danych, lub 3) odmowa poświadczenia przekazanych danych i oświadczeń w sposób określony w § 8 ust. 1 pkt 1, lub, 4) nieopatrzona wniosku o rejestrację jednym z podpisów, o których mowa w § 8 ust. 1 pkt 2, lub 5) niestawiennictwo w powiatowym urzędzie pracy w wyznaczonym terminie, o którym mowa § 3 ust. 5.

Mając na względzie powyższe, Sąd Apelacyjny wskazuje, że apelujący spełnił wszystkie przesłanki dla zarejestrowania jako osoby bezrobotnej. Z kolei, na co mocno zwraca uwagę Sąd II instancji, niewypełnienie tegoż obowiązku rejestracji przez urząd, a więc niedokonanie materialno-technicznej czynności zarejestrowania apelującego, nie może powodować negatywnych konsekwencji do przyznania mu żadanego przez niego świadczenia. Sąd Apelacyjny jeszcze raz podkreśla, że apelujący przedłożył wszystkie wymagane dokumenty dla dokonania skutecznej rejestracji, i nie odmówił zarazem przekazania też innych danych; zaś tylko te okoliczności mogłyby stanowić podstawę odmowy zarejestrowania. Zresztą, w przedmiotowej sprawie nie można postąpić inaczej choćby z uwagi na fundamentalny przepis Konstytucji RP – zawarty w art. 7 – stanowiący o zasadzie legalności, a więc m.in. odnoszącej m.in. do możliwości określenia sytuacji prawnej obywatela przez urząd wyłącznie w oparciu o przepisy prawa dość ściśle interpretowane zwłaszcza w sferze wyznaczania obowiązków tego obywatela.

Podsumowując, Sąd II instancji wskazuje, że, mając na względzie przepisy wyżej wymienionego rozporządzenia, które wyraźnie określają procedurę rejestracji, nie można dopuszczać dowolności w zakresie potraktowania Apelującego przez urzędnika co do zarejestrowania czy też nie. Innymi słowy, jeśli osoba występująca o zarejestrowanie spełnia wymogi określone przepisami rozporządzenia i jednocześnie nie zachodzą przesłanki jej to uniemożliwiające, wymienione w rozporządzeniu, to nie ma możliwości dla niedokonania aktu rejestracji. Zważyć należy tu także, iż decyzja o rejestracji jest decyzją deklaratoryjną, stwierdzającą określony stan rzeczy.

Biorąc pod uwagę powyższy fakt i to, że tylko brak rejestracji w terminie 30 dni od ustania prawa do renty stał na przeszkodzie do przyznania żadanego przez apelującego świadczenia, Sąd Apelacyjny uznał, że apelacja zasługuje na uwzględnienie. Apelujący jako petent urzędu nie może ponosić ujemnych konsekwencji ignorancji urzędnika urzędu pracy. W przeciwnym razie doszłoby to istotnego naruszenia zasady zaufania obywateli wobec organów administracji publicznej, a więc zasady leżącej u podstaw obowiązującej w polskim porządku prawnym zasady rządów prawa.

Mając na względzie powyższe na podstawie przepisu art. 386 § 1 kpc zmienił zaskarżony wyrok oraz poprzedzającą go decyzję i przyznał Z. D. prawo do świadczenia przedemerytalnego od dnia 16.10.2013r.

SSA Jolanta Cierpiał	SSA Marek Borkiewicz	SSA Dorota Goss-Kokot
----------------------	----------------------	-----------------------